

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. Ch.**
sídlem D.
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2018 č. j. 490/2016-160-SPR/8

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 14. 8. 2018 č. j. 490/2016-160-SPR/8 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 2. 11. 2016 č. j. MHMP 1965678/2016/Fil., a to tak, že bylo do výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně doplněno, jaký přestupek spáchal dosud nezjištěný řidič [přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) spočívající v porušení ust. § 70 odst. 2 písm. a) téhož zákona], a dále bylo přesněji specifikováno, podle jakého ustanovení byla žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

uložena pokuta (ust. § 125f odst. 3 za použití ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu). Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 10 odst. 3 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Peugeot, registrační značky X dopustil tím, že nezajistil, aby dne 5. 1. 2015 kolem 12:05 hod. v Praze 2 na křižovatce ulic Ječná a Sokolská při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem. Dosud nezjištěný řidič dne 5. 1. 2015 kolem 12:05 hod. v Praze 2 na křižovatce ulic Ječná a Sokolská nezastavil výše specifikované motorové vozidlo na signál, který mu přikazoval zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, když s uvedeným vozem vjel do prostoru světelně řízené křižovatky v době, kdy byl na tříbarevné soustavě se směrovými signály světelného signalizačního zařízení pro směr jeho jízdy signál s červeným světlem „Stůj!“ Za naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu byla žalobci dle ust. § 125f odst. 3 za použití ust. § 125c odst. 4 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Současně mu byla podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobce ve své žalobě namítal, že přestupek byl zjištěn obecní policií, která nebyla k jeho oznámení oprávněná. Odkázal na ust. § 2 písm. d) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“). Poznamenal, že zákon o obecní policii ani jiný zvláštní právní předpis nestanoví právo obecní policie dohlížet na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích v rozsahu monitorování a zjišťování přestupků spočívajících v nezastavení před křižovatkou v případě, kdy je tak řidič dle tříbarevné světlené signalizace povinen, ani právo na provozování automatizovaných technických prostředků ke zjišťování takového protiprávního jednání. Byl tak toho názoru, že podklad pro zahájení správního řízení byl získán v rozporu se zákonem. Správním orgánům vytýkal, že neodůvodnily, z čeho vyplývá oprávnění obecní policie k dohlížení na provoz na pozemních komunikacích v rozsahu daného přestupku, ani k provozování automatizovaných technických prostředků ke zjišťování takového protiprávního jednání. Odkázal k tomu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018 č. j. 10 As 15/2018-36. Napadené rozhodnutí považoval za nepřezkoumatelné a nezákonné.
4. Žalobce nesouhlasil se zveřejněním osobních údajů svých a svého právního zástupce na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí. Poukázal na to, že ust. § 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 9/2011, kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu, nemá oporu v zákonech a v ústavních zákonech. Pokud si to právního zástupce a advokáti nepřejí, neměla by jejich jména a příjmení být vyvěšována na webových stránkách soudu. Za ústavně konformní nepovažoval ani novou úpravu, tedy směrnici č. 3/2017, kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, která v ust. § 130 ponechává rozsah anonymizace zveřejňovaného rozhodnutí na závěrečný referát soudce, resp. na úvahu soudce bez dostatečně vymezených kritérií a bez zákonné opory pro tuto činnost. Nebyl mu znám žádný opravný prostředek proti takovému postupu. Právnímu zástupci žalobce šlo o to, aby za situace, kdy v roce 2017 vystupoval ve stovkách případů před soudy a účastní se osobně jednání zakončených soudními rozhodnutími, nebylo z jedněch internetových

stránek dohledatelné, kdy a kde advokát byl. Dodal, že takový časový přehled jeho pohybu po České republice je věcí soukromou, která by neměla být zveřejňována. Chtěl by se také vyvarovat rizika, aby byl ze strany veřejnosti ztotožňován se svým klientem. Podle něj nemá být předmětem kancelářského a spisového řádu publikace rozhodnutí na internetových stránkách soudu. Domáhal se použití nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES. Poznamenal, že v této souvislosti již podal žalobu proti Nejvyššímu správnímu soudu na nezákonný zásah.

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě shrnul průběh správního řízení. K námitce žalobce, že obecní policie nebyla oprávněná k oznámení daného přestupku, uvedl, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018 č. j. 10 As 15/2018-36 v tomto případě nelze aplikovat, neboť podmínky provozování kamerového systému jsou v hlavním městě Praze upraveny odlišně. Vlastníkem kamerového systému je hlavní město Praha, správcem zařízení je Technická správa komunikací, a. s., a z jejího serveru jsou zasílána data o jednání majícím znaky přestupku na server Městské policie hl. m. Prahy. Systém detekce jízdy na červenou je kombinován např. s měřením rychlosti a detekcí rozměrů vozidla. Kamerový systém tak slouží primárně k doplnění zákonných úkolů Městské policie hl. m. Prahy. Takto pořízený důkaz proto považoval za legální a procesně použitelný. Pokud jde o námitku žalobce a jeho právního zástupce související se zveřejňováním jejich osobních údajů, poznamenal, že hlavním důvodem vznesení této námítky je to, že se právní zástupce žalobce zřejmě cítí být poškozován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii. Podotkl, že zástupcem zvolený způsob výkonu advokacie je zcela v jeho kompetenci, neshledal důvod k anonymizaci údajů. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Žalobce v replice ze dne 8. 1. 2020 poznamenal, že v daném případě byl použit technický systém UnicomREDLIGHT, který jeho výrobce inzeruje jako systém „detekce jízdy na červenou“, z čehož podle něj jasně vyplývá, že primární funkcí technického systému UnicomREDLIGHT je právě zjišťování průjezdu křižovatky „na červenou“. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018 č. j. 10 As 15/2018-36 podle něj plyne, že policie nesměla do 1. 7. 2017 provozovat technický systém, jehož jediným či hlavním cílem byl monitoring průjezdu vozidel křižovatkou. Upozornil na to, že používáním předmětného systému obecní policií se kasační soud zabýval v rozsudku ze dne 10. 4. 2019 č. j. 2 As 234/2018-36. Byl toho názoru, že žalovaný dosud neprokázal, že by tento systém byl provozován primárně za jiným účelem než za účelem průjezdu vozidel křižovatkou „na červenou“. Odkázal také na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 2. 2019 č. j. 18 A 10/2018-56, ve kterém se uvádí, že obecní policie nebyla před 1. 7. 2017 oprávněna provozovat ani technický systém UnicomSPEED sloužící primárně pro měření rychlosti, neboť jednou z jeho hlavních funkcí byl monitoring průjezdu vozidel křižovatkou. Připomněl, že by měla být respektována zásada *in dubio pro reo*, k čemuž odkázal též na judikaturu správních soudů.
7. Žalovaný v duplice ze dne 14. 2. 2020 opět zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018 č. j. 10 As 15/2018-36, který řešil situaci, kdy byl technický prostředek používán pouze k monitorování průjezdu křižovatkou, přičemž obecní policie nemohla takový prostředek vůbec projednat, důkazní prostředek tak byl shledán jako nezákonně pořízený. Poukázal především na bod 21 předmětného rozsudku, který na nyní posuzovanou věc perfektně dopadá. K duplice připojil vyjádření ředitele Městské policie hl.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

m. Prahy ze dne 11. 7. 2018 č. j. MPPH 107323/2018, ze kterého jednoznačně plyne, že zařízení není využíváno pouze k monitoringu průjezdu křižovatky „na červenou“, ale slouží i ke sběru dopravních dat, jejich klasifikaci, úsekovému měření rychlosti a dalšímu.

8. Ve své další replice ze dne 2. 3. 2020 žalobce namítal, že došlo k prekluzi údajného přestupku, neboť je nutné aplikovat pravidla daná zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Domníval se, že ust. § 112 odst. 2 věta druhá přestupkového zákona je protiústavní, k čemuž odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19, kterým bylo zrušeno ust. § 112 odst. 2 věta první přestupkového zákona. Dodal, že si je vědom toho, že tuto argumentaci neuplatnil v žalobě, ale měl za to, že na námitku prekluze nelze aplikovat koncentraci řízení, neboť k prekluzi přihlíží správní orgány i soudy z úřední povinnosti. Dále žalobce k otázce absence oprávnění policie ke zjištění přestupku zopakoval, že žalovaný vykládá rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018 č. j. 10 As 15/2018-36 nesprávně. Považoval za nesporné, že monitoring průjezdu vozidel křižovatkou byl hlavním cílem zakoupení a provozování daného systému. Zdůraznil, že v daném případě se nejedná o situaci, kdy by byl průjezd křižovatkou „na červenou“ zjištěn mimochodem, ani žalovaný nepopřel, že hlavní funkcí zařízení bylo právě odhalování daného protiprávního jednání, které nemá obecní policie pravomoc zjišťovat. Připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019 č. j. 2 As 234/2018-36. Měl za to, že vyjádření ředitele obecní policie, které předložil žalovaný, nelze považovat za přesvědčivé a věrohodné, neboť je podle něj jasné, že by se ředitel obecní policie nepřiznal k protiprávnímu jednání, tedy ke zjišťování průjezdu křižovatkou „na červenou“, což nebylo v pravomoci obecní policie. Naopak jako velmi přesvědčivý důkaz by podle názoru žalobce bylo možné hodnotit např. reálné výstupy z jiných funkcí předmětného systému.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
10. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalovaný k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
11. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 5. 1. 2015 kolem 12:05 hod. v Praze 2 na křižovatce ulic Ječná a Sokolská při užití motorového vozidla značky Peugeot, registrační značky X na pozemní komunikaci nebyly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, což bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Dosud nezjištěný řidič v rozporu s ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu nezastavil výše specifikované vozidlo na signál, který mu přikazoval zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, když s uvedeným vozidlem vjel do prostoru světelně řízené křižovatky v době, kdy byl na tříbarevné soustavě se směrovými signály světelného signalizačního zařízení pro směr jeho jízdy signál s červeným světlem „Stůj!“.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

12. Výzvou ze dne 20. 1. 2015 č. j. 92209/2015 byl žalobce jako provozovatel předmětného vozidla vyzván k uhrazení částky ve výši 1 500 Kč dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť popsané jednání vykazovalo znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu. Na tuto výzvu žalobce nereagoval. Následně byl dopisem Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností, oddělení přestupkového řízení ze dne 11. 3. 2015 č. j. MHMP 377917/2015/Fil vyzván k podání nezbytného vysvětlení k prověření došlého oznámení od orgánu Městské policie hl. m. Prahy a ke sdělení potřebných údajů k určení totožnosti řidiče. Zároveň byl žalobce poučen o odpovědnosti provozovatele vozidla za zajištění, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, což je naplněním skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Ani na tuto výzvu žalobce nikterak neodpověděl, a tak bylo řízení ve věci přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu odloženo dle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jak plyne ze záznamu o odložení věci ze dne 30. 3. 2015 č. j. MHMP 522312/2015/Fil.
13. Dne 30. 3. 2015 byl vydán příkaz č. j. MHMP 522320/2015/Fil, jímž byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 10 odst. 3 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor. Příkaz byl tedy zrušen a v řízení se pokračovalo. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 15. 5. 2015 č. j. MHMP 840686/2015/Fil byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 10 odst. 3 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a dále povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím ze dne 23. 8. 2016 č. j. MHMP 1445496/2016/Fil správní orgán prvního stupně postupem dle ust. § 87 správního řádu vyhověl podanému odvolání a své rozhodnutí ze dne 15. 5. 2015 č. j. MHMP 840686/2015/Fil zrušil, neboť dospěl k závěru, že bude nutno provést další procesní úkony k objasnění skutečného stavu věci. Následně bylo ve věci nařízeno ústní jednání, ze kterého se žalobce omluvil a k věci se vyjádřil písemně. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, této možnosti žalobce nevyužil.
14. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 11. 2016 č. j. MHMP 1965678/2016/Fil (ve znění opravného usnesení ze dne 15. 12. 2016 č. j. MHMP 2228675/2016/Fil) byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 10 odst. 3 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Peugeot, registrační značky X dopustil tím, že nezajistil, aby dne 5. 1. 2015 kolem 12:05 hod. v Praze 2 na křižovatce ulic Ječná a Sokolská při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem. Dosud nezjištěný řidič dne 5. 1. 2015 kolem 12:05 hod. v Praze 2 na křižovatce ulic Ječná a Sokolská nezastavil výše specifikované motorové vozidlo na signál, který mu přikazoval zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, když s uvedeným vozem vjel do prostoru světelně řízené křižovatky v době, kdy byl na tříbarevné soustavě se směrovými signály světelného signalizačního zařízení pro směr jeho jízdy signál s červeným světlem „Stůj!“ Za naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu byla žalobci dle ust. § 125f odst. 3 za použití ust. § 125c odst. 4 zákona o silničním provozu uložena

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pokuta ve výši 2 500 Kč. Současně mu byla podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 8. 2018 č. j. 490/2016-160-SPR/8 bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno tak, že bylo do výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně doplněno, jaký přestupek spáchal dosud nezjištěný řidič [přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu spočívající v porušení ust. § 70 odst. 2 písm. a) téhož zákona], a dále bylo přesněji specifikováno, podle jakého ustanovení byla žalobci uložena pokuta (ust. § 125f odst. 3 za použití ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu). Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

15. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

16. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
17. Podle ust. § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 *právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*
18. Podle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 *za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
19. Podle ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
20. Podle ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 9. 2018 *při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče signál s červeným světlem "Stůj!" povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" a "Příčná čára souvislá s nápisem STOP", a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením.*
21. Podle ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.*
22. Podle ust. § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 *na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.*
23. Podle ust. § 30 přestupkového zákona *promlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

24. Podle ust. § 32 odst. 2 přestupkového zákona *promlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.*
25. Podle ust. § 32 odst. 3 přestupkového zákona *byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání.*
26. Soud se v první řadě zabýval tím, zda zanikla odpovědnost žalobce za daný správní delikt. V předmětné věci došlo ke spáchání správního deliktu dne 5. 1. 2015, správní řízení bylo zahájeno dne 1. 4. 2015 doručením příkazu ze dne 30. 3. 2015 č. j. MHMP 522320/2015/Fil žalobci. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 24. 8. 2018.
27. Při aplikaci právní úpravy účinné v době spáchání správního deliktu by se zánik odpovědnosti za správní delikt řídil ust. § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu. Za této situace by k zániku odpovědnosti žalobce za daný správní delikt nedošlo. Byla dodržena jak subjektivní dvouletá lhůta pro zahájení správního řízení (ke spáchání správního deliktu došlo dne 5. 1. 2015, správní řízení bylo zahájeno dne 1. 4. 2015), tak objektivní čtyřletá lhůta, v rámci níž musí dojít k nabytí právní moci rozhodnutí o správním deliktu (napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 8. 2018). Tato právní úprava byla účinná do dne 30. 6. 2017.
28. Dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti přestupkový zákon, který stanovuje promlčecí dobu v § 30 a násl. Vzhledem k tomu, že za předmětný správní delikt je možné uložit pokutu do výše 10 000 Kč (ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017, ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017), činí promlčecí doba 1 rok (ust. § 30 přestupkového zákona). Tato promlčecí doba se přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, odpovědnost za přestupek však zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání (ust. § 32 odst. 2 a 3 přestupkového zákona). Při aplikaci ustanovení přestupkového zákona by v době vydání napadeného rozhodnutí byl již správní delikt žalobce promlčen, neboť k jeho spáchání došlo dne 5. 1. 2015 a řízení bylo pravomocně ukončeno až dne 24. 8. 2018, tedy po více než 3 letech od spáchání správního deliktu.
29. V této souvislosti je dále nutné zmínit, že podle ust. § 112 odst. 2 přestupkového zákona ve znění účinném do 24. 2. 2020 *ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.* Obě věty daného ustanovení však Ústavní soud zrušil pro rozpor s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle kterého *trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.*
30. Ústavní soud nejprve nálezem ze dne 4. 2. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 15/19 (předmětný nález Ústavního soudu byl dne 26. 2. 2020 vyhlášen ve Sbírce zákonů pod č. 54/2020 Sb.) zrušil větu první ust. § 112 odst. 2 přestupkového zákona s tím, že: *„Lze shrnout, že § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky příkazuje užít úpravu promlčení odpovědnosti za*

přestupky dle zákona o odpovědnosti za přestupky i na činy spáchané před účinností tohoto zákona. Úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny, s nímž je napadená zákonná úprava v rozporu, jelikož směřuje k ústavně reprobovanému výsledku v podobě užití pozdější úpravy trestnosti, která je v neprospěch obviněného. Z tohoto důvodu je § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou první Listiny. Ústavní soud souhlasí s městským soudem v tom, že není možný ústavně konformní výklad § 112 odst. 2 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky.“

31. Následně Ústavní soud nálezem ze dne 16. 6. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 4/20 zrušil dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů i zbývající část ust. § 112 odst. 2 přestupkového zákona. Nález byl dne 22. 7. 2020 vyhlášen ve Sbírce zákonů pod č. 325/2020 Sb. V tomto nálezu Ústavní soud konstatoval: „Je zřejmé, že v nyní posuzované věci, a v typově obdobných věcech týkajících se (nejen) zániku odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu ve vazbě na novou právní úpravu v zákoně o odpovědnosti za přestupky, může nastat situace, že odpovědnost za správní delikt by podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, tedy že správní delikt by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. V uvedeném případě je tedy nová právní úprava upravená v zákoně o odpovědnosti za přestupky posuzovaná jako celek nesporně pro žalobce příznivější než předchozí právní úprava upravená v zákoně o silničním provozu (srov. též sub 5 až 7). Přejícné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, ve znění nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19, však výslovně ukládá, aby byla aplikována pro pachatele méně příznivá právní úprava. Proto bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech (viz zejména tzv. změnový zákon č. 183/2017 Sb.), a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější. Z výše uvedeného plyne, že dospěl-li Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 k právnímu názoru, podle kterého je úprava zániku přestupkové odpovědnosti součástí "trestnosti" ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny (v podrobnostech srov. právní závěry uvedené v citovaném nálezu), nelze mít z důvodů výše uvedených pochyb o tom, že aplikace § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky (ve znění uvedeného nálezu) může vést rovněž ke zhoršení postavení pachatele. Jinak řečeno, k porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny dojde i tehdy, když by pachatel byl potrestán za spáchání přestupku přesto, že by odpovědnost za přestupek podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, tedy že přestupek by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. Ústavní soud proto uzavírá, že § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, ve znění nálezu Ústavního soudu ze dne 4. února 2020 sp. zn. Pl. ÚS 15/19, je v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou druhou Listiny.“
32. Městský soud v Praze dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2003 č. j. 7 A 146/2001-29, podle kterého: „Zruší-li Ústavní soud některé ustanovení zákona pro jeho neústavnost, odpovídá principu oprávněného očekávání, aby soud v přezkumném řízení zrušil rozhodnutí správního orgánu, které se o ně opírá. Při přezkoumání zákonnosti rozhodnutí proto správní soud není vázán ustanovením takto zrušeného zákonného ustanovení, ale musí dbát nálezu Ústavního soudu; v takovém případě není rozhodující, že napadené rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno ještě před tím, než Ústavní soud zákonné ustanovení zrušil. Nezákonnost napadeného rozhodnutí pak správní soud zpravidla shledá v rozporu s předpisem vyšší právní síly, totiž s Ústavou. O otázce rozporu zákona s Ústavou si soud ve správním soudnictví nemůže učinit úsudek sám, a to tím spíše, byl-li zákon zrušen v řízení, které správní

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

soud v obdobné věci sám svým návrhem u Ústavního soudu vyvolal.“ Obdobně se kasační soud vyjádřil též v rozsudku ze dne 29. 6. 2005 č. j. 6 A 102/2001-59.

33. Jak zdejší soud podotkl výše, podle právní úpravy dle ust. §§ 30-32 přestupkového zákona by odpovědnost žalobce za správní delikt zanikla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, podle pozdější právní úpravy by tak byl správní delikt v době rozhodování žalovaného již promlčen. S ohledem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod je třeba použít pozdější právní úpravu, pokud je taková úprava pro pachatele příznivější. V souladu s tímto bylo třeba v daném případě postupovat podle pozdější právní úpravy, tj. podle úpravy promlčení dle přestupkového zákona (ust. §§ 30-32 přestupkového zákona), podle které zanikla odpovědnost žalobce za správní delikt nejpozději uplynutím 3 let ode dne spáchání deliktu, to znamená nejpozději dne 5. 1. 2018. K vydání napadeného rozhodnutí však došlo až dne 14. 8. 2018, tedy až po zániku odpovědnosti žalobce za daný správní delikt. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť bylo vydáno v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.
34. K námitce žalobce spočívající v nesouhlasu se zveřejňováním jeho osobních údajů a údajů jeho právního zástupce na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze uvádí, že tato námitka nesouvisí s předmětem řízení, a proto mu nepřísluší se k ní vyjadřovat. Zdejší soud poznamenává, že Nejvyšší správní soud se této otázce věnoval např. v rozsudku ze dne 17. 1. 2019 č. j. 10 As 321/2017-38.
35. Soud se nezabýval dalšími žalobními námitkami, neboť jejich posouzení by na shora vyslovený závěr nemělo žádný vliv.
36. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně dle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný v dalším řízení zruší rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení zastaví v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu.
37. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu. Zaplacený soudní poplatek z žaloby činí 3.000 Kč. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“]. Žalobci náleží náhrada nákladů řízení za tři úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [ust. § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], podání žaloby a repliky [ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. K této částce je třeba připočíst 900 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu. Právní zástupce žalobce není plátcem DPH, proto soud nepřiznal k nákladům řízení částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*. Náklady řízení tak celkem činí částku v celkové výši 13 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. července 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.